

การก่อให้เกิดปฏิสันธิโดยวิธีการทาง
วิทยาศาสตร์กับผลกระทบทางด้านจริยธรรม



รศ.อันวย ยั้สไนชา

การก่อให้เกิดปฏิสัมพันธ์โดยวิธีการทางวิทยาศาสตร์ กับผลกระทบทางด้านจริยธรรม

รศ. อำนวย ยัสโภชา

1. ความนำ

จะต้องยอมรับความจริงอย่างหนึ่งว่าความเจริญก้าวหน้าทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ได้ส่งผลกระทบต่อชีวิตและสังคมมนุษย์ทั้งทางตรงและทางอ้อมอย่างมากmany การที่มนุษย์พยายามสร้างเครื่องทุนแรงชนิดต่าง ๆ เช่น สร้างรถลากสำหรับเที่ยมม้า สร้างเกวียนสำหรับเที่ยมวัว สร้างรถไไฟท์ใช้แรงดันของไอน้ำในการขับเคลื่อน ต่อเรือเดินทะเลขนาดใหญ่เพื่อใช้เป็นเครื่องอำนวยความสะดวกในกระบวนการคมนาคมขนส่ง และขยายอิทธิพลทางด้านทหารและด้านการเมือง การค้นพบไฟฟ้าเพื่อใช้เป็นสมื่อ “มือและเท้า” ของมนุษย์ ฯลฯ สิ่งประดิษฐ์คิดค้นต่าง ๆ เหล่านี้ล้วนถือว่าเป็นปัจจัยสำคัญมากอย่างหนึ่งที่ช่วยให้การดำเนินชีวิตของมนุษย์สะดวกสบายขึ้น แต่การค้นพบสิ่งใหม่ ๆ เหล่านี้นอกจากจะส่งผลกระทบ ในด้านบวก แล้วยังส่งผลกระทบในด้านลบ อีกด้วย ก่อให้เกิดประโยชน์แล้ว ยังก่อให้

เกิดโทษ นอกจากจะช่วยให้มนุษย์มีความเป็นอยู่ย่างสุขสนับายนี้แล้วยังนำความเดือดร้อนร้ายมาให้อีกด้วย นอกจากจะใช้สิ่งประดิษฐ์เหล่านี้ไปทางสร้างสรรค์แล้ว ยังใช้ไปในทางทำลาย โดยที่มนุษย์อาจจะรู้ตัวหรือไม่รู้ตัว อาจจะโดยตั้งใจหรือไม่ได้ตั้งใจก็ตาม ดังตัวอย่างที่พ่อจะหยิบยกมาให้ดูดังนี้

การประดิษฐ์เครื่องจักรกลเพื่อใช้เป็นเครื่องทุนแรงชนิดใหม่ ๆ เพื่อชุดคันแสวงหา และจัดการกับทรัพยากรธรรมชาติ เช่น แร่ธาตุ น้ำ ทรัพยากรทางทะเล ให้เกิดประสิทธิภาพยิ่งขึ้น แต่ในขณะเดียวกันก็ถูกนำไปเป็นการทำลายทรัพยากรธรรมชาติเหล่านั้นไปในตัวอีกด้วย การสร้างโรงงานอุตสาหกรรม ได้ก่อให้เกิดการพัฒนาและการจ้างงาน แต่ในขณะเดียวกันก็ก่อให้เกิดผลกระทบต่อทั้งทางน้ำ ทางเสียง และทางอากาศ การปลูกสร้างอาคารสูงใหญ่ส่วนมากเป็นเครื่องหมายของความเจริญทางด้านวัสดุ แต่ในขณะเดียวกันก็เป็นการปิดกั้นแสงสว่างและทิศทางลม การต่อเรือขนาดใหญ่เพื่อความสะดวกในการติดต่อค้าขายระหว่างประเทศ แต่ในขณะเดียวกันก็ก่อให้เกิดการล่าอาณาจัคุมเพื่อแสวงหาทรัพยากรมาสร้างความรำรวยให้แก่ประเทศของตน การใช้เครื่องจักรกลแทนแรงงานคนทำให้การทำงานเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ แต่ก็เป็นการลดการจ้างงาน ก่อให้เกิดการว่างงาน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการใช้ระบบคอมพิวเตอร์เข้ามายัดการกับระบบข้อมูลในกิจการต่าง ๆ ทั้งภาครัฐและเอกชน ทำให้งานมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้นกว่าแต่ก่อนอย่างมาก แต่ก็ได้ส่งผลกระทบด้านแรงงานคนเป็นอย่างมากด้วยเช่นกัน การค้นพบทางด้านอิเล็กทรอนิกส์ชั้น “ไอที” ได้นำมาสู่การสร้างและใช้เครื่องบินระบบเรือด้านน้ำ ยานอวกาศ ตลอดจนการสร้าง ใช้ และควบคุมระบบเครื่องกลความคุ้มครอง ไปด้วย ได้ก่อให้เกิดการจารกรรมทางอากาศโดยการใช้ข้อมูลจากระบบ “ไอที” นั้น มาประหัตประหารทำลายล้างมนุษย์ด้วยกันเอง

ความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีด้านการแพทย์ก็เป็นไปในลักษณะเดียวกันนี้ กล่าวคือ ได้ก่อให้เกิดประโยชน์ต่อชีวิตและร่างกายของมนุษย์อย่างมหาศาล ทั้งในแง่ของ การตรวจโรค การวินิจฉัยโรค การบำบัดรักษาโรค และ การป้องกันโรค ความเจริญดังกล่าวนี้ เป็นผลให้

ความต้องการของมนุษย์ได้รับการตอบสนองอย่างกว้างขวาง เช่น นำไปสู่การผ่าตัดเพื่อปลูกถ่ายอวัยวะของมนุษย์ การก่อให้เกิดปฏิสัมพันธ์โดยวิธีการทำวิทยาศาสตร์ การใช้วิธีการทำวิทยาศาสตร์ท่านายและกำหนดเพศของการในครรภ์มาตรา และ การผ่าตัดเพื่อกำหนดเพศและเปลี่ยนเพศ เป็นต้น

ถ้ามองจากแง่มุมดังกล่าวนี้ จะเห็นได้ว่าในสมัยปัจจุบันความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีด้านการแพทย์ได้ก่อให้เกิดประโยชน์ต่อชีวิตมนุษย์อย่างเงenkอนนั่น แต่ทว่าความสำเร็จดังกล่าวนี้ได้ส่งผลกระทบด้านอื่น ๆ ต่อสังคมส่วนรวมอยู่ด้วย ซึ่งผลกระทบดังกล่าวที่จะจะอยู่นอกเหนือความรับผิดชอบของวงการแพทย์โดยตรง แต่ถือว่าเป็นภาระหน้าที่ของสังคมโดยส่วนรวมที่จะต้องพิจารณาเรื่องกันว่าควรจะหาทางปรับกลไกด้านอื่น ๆ ของสังคมให้สอดคล้องกับความเจริญก้าวหน้าทางด้านการแพทย์อย่างไรหรือไม่ ? ซึ่งจะได้หยิบยกเอาผลกระทบมหาวิพากษ์ ดังนี้

2: สภาพปัจจุหา

ตามปกติเมื่อชายหญิงมีเพศสัมพันธ์กันก็จะก่อให้เกิดการปฏิสัมพันธ์ หรือที่เรียกว่าความเข้าใจของคนทั่วไปว่าการดังครรภ์ขึ้นได้เองตามธรรมชาติ ถ้าในการมีเพศสัมพันธ์ครั้นนั้น มีเงื่อนไขปัจจัยสำคัญครบองค์ประกอบ คือ (1) ฝ่ายชายมีการสร้างอสุจิ ซึ่งหมายถึง มีเชื้ออสุจิจำนวนมากเพียงพอ และอสุจินั้นอยู่ในศักยภาพที่สามารถปฏิสัมพันธ์ได้ (2) ฝ่ายหญิงมีระบบสืบพันธุ์ที่ปกติ ซึ่งหมายถึง สามารถร่วมเพศและให้อสุจิของฝ่ายชายเข้าไปในช่องคลอด และเดินทางขึ้นไปเพื่อผสมกับไข่ ซึ่งฝ่ายหญิงจะต้องมีการสุกของไข่ในแต่ละเดือนจะต้องมีการตกไข่เพื่อรอที่จะผสมกับอสุจิ (3) ตัวอสุจิของฝ่ายชายจะต้องมีโอกาสได้พบกับไข่ของฝ่ายหญิง คือ หลังจากมีการปฏิสัมพันธ์แล้ว ไข่ที่ปฏิสัมพันธ์จะต้องมีการเจริญเติบโตแล้วเดินทางจากท่อนำไข่เข้าสู่โพรงมดลูก¹

จากการสำรวจทางสถิติในปี พ.ศ. 2536 พบร่วมคู่สมรสจำนวนมากถึง 1 ล้านคู่ ที่มีเพศสัมพันธ์กันตามปกติลดระยะเวลานานถึง 1 ปี โดยที่ไม่ได้ใช้มาตรการคุมกำเนิดใด ๆ แต่ก็ยังไม่มีการปฏิสัมพันธ์หรือตั้งครรภ์ขึ้นได้² ซึ่งใน

กรณีเข่นนี้ทางการแพทย์ถือว่าคู่สมรสนั้นเป็น “ผู้มีบุตรยาก” (Infertility) (คำว่า ผู้มีบุตรยาก หมายถึง การที่คู่สมรสไม่สามารถมีบุตรได้หลังจากมีเพศสัมพันธ์กันตามปกติเป็นเวลา 1 ปี โดยที่มีได้ใช้มาตรการคุมกำเนิดใด ๆ) และถ้ามีปัญหาเข่นนี้เกิดขึ้นแพทย์จะต้องตรวจสอบความผิดปกติของฝ่ายชาย ฝ่ายหญิง หรือทั้งสองฝ่าย เพื่อที่จะช่วยให้ เกิดปฏิสนธิทางวิทยาศาสตร์ หรือ ที่เรียกวันทั่วไปว่า “การผสมเทียม” โดยใช้กระบวนการทำให้ เชื้ออสุจิ ของ ฝ่ายชาย ได้พุบกับ ไข่ ของฝ่ายหญิงแล้วเกิดการปฏิสนธิขึ้น³ วิธีการผสมเทียม ตามที่รู้จักกันอยู่ทั่วไปในปัจจุบัน เช่น กิฟท์เทคนิค, ทางหลอดแก้ว และ การทำอีกซี ซึ่งจะได้กล่าวถึงแต่ละวิธีโดยสังเขปดังนี้

ก กิฟท์เทคนิค

คำว่า กิฟท์เทคนิค (Gift) มาจากคำว่า Gamete Intrafallopian Transfer แปลว่า การย้ายตัวเชื้อเข้าสู่ท่อนำไข่⁴ ซึ่งมีลักษณะแตกต่างจาก การสร้างทางการหลอดแก้วตรงที่ การปฏิสนธิได้เกิดขึ้นภายในหลอดแก้ว หากแต่เป็นการนำเอา ไข่ กับ ตัวอสุจิ มาผสมกันภายใต้ร่างกาย โดยที่ยัง มีได้มีการปฏิสนธิ แลวย้าย ตัวเชื้อ เข้าสู่ ท่อนำไข่ เพื่อให้เกิดการปฏิสนธิขึ้น ในท่อนำไข่นั้น การผสมเทียมโดยวิธีนี้มีโอกาสเกิดการปฏิสนธิประมาณ 30-40 เปอร์เซ็นต์⁵ ส่วนกิฟท์เทคนิค อีกธีหนึ่ง เรียกว่า TET (Tubal Embryo Transfer) ซึ่งกระทำได้โดยแพทย์ส่องกล้องเข้าไปในท้องของผู้หญิงเพื่อเก็บ ไข่มาผสมกับตัวอสุจิของฝ่ายชายที่เตรียมไว้แล้ว จากนั้นก็ถ่ายกลับเข้าไปใน ท่อนำไข่ โดยจะว่าจะให้ไปกับตัวอสุจิไปผสมกันจนเกิดปฏิสนธิตามธรรมชาติ แล้วกล้ายเป็นตัวอ่อนเดินทางไปฝังในโพรงมดลูก ต่อไป

ข. เด็กหลอดแก้ว

คำว่า “เด็กหลอดแก้ว” หมายถึง การปฏิสนธิในหลอดทดลอง, การเลี้ยงตัวอ่อน และการถ่ายกลับตัวอ่อนเพื่อตั้งครรภ์ในคน (Invitro Fertilization, Cultivation and Embryo Transfer in Human)⁶ การสร้าง เด็กหลอดแก้วแต่ละครั้งหลังจากที่แพทย์ได้ตัดสินใจกระทำให้แก่หญิงคนใดแล้ว

จะให้ทั้งยารับประทานและยาฉีด เพื่อกระตุ้นให้ไข่สุกตามจำนวนที่ต้องการ (ซึ่งไม่น้อยกว่า 4 ฟอง) เมื่อไข่สุกดีแล้วแพทย์จะทำการเจาะหน้าท้องหญิงนั้น เพื่อใช้เครื่องมือดูดเอาไข่ออกมาผสานกับอสุจิที่เตรียมไว้พร้อมแล้ว เพื่อให้เกิดการปฏิสนธิใน “หลอดทดลอง” เมื่อก็การปฏิสนธิเรียบร้อยแล้ว (ซึ่งใช้เวลาประมาณ 48 ชั่วโมง) แพทย์จะทำการย้ายตัวอ่อน จากหลอดทดลองเข้าสู่โพรงมดลูกของผู้หญิงนั้น⁷ (ในกรณีที่สภาพร่างกายของผู้หญิงนั้นยังไม่พร้อมที่จะตั้งครรภ์ แพทย์อาจจะนำ “ตัวอ่อน” ไปแช่แข็งไว้ก่อน เพื่อรอที่จะย้ายเข้าสู่โพรงมดลูกต่อไปก็ได้)⁸ และหลังจากนั้นสองสัปดาห์ จะทำการตรวจสอบเพื่อที่จะดูว่ามีการตั้งครรภ์หรือไม่ กับการตั้งครรภ์ตามปกติ ตามธรรมชาติ หรือไม่ ในขั้นตอนนี้ เป็นภาวะที่อยู่นอกเหนือการควบคุมของแพทย์ จึงเป็นภาวะที่ต้องเสียบุญว่าจะมีการตั้งครรภ์หรือไม่ ซึ่งจะมีโอกาสตั้งครรภ์แค่ 20 เปอร์เซ็นต์ ต่อการกระทำ 1 ครั้ง ทั้งๆที่ค่าใช้จ่ายสูงถึง 50,000-100,000 บาท (ทั้งนี้ยังไม่รวมค่าบริการของแพทย์)

ค. การทำอีกซี

การทำอีกซี ถือว่าเป็นการผสานเทียมอีกวิธีหนึ่ง ซึ่ง “ดร. เอ็กซ์ คลินิก น.พ. นพพร” อธิบายวิธีการอย่างย่อ ๆ ว่า การทำ อีกซี หรือ *Cytoplasmic Sperm Injection (icsi)* เป็นเทคนิคการผสานให้ติดลูกที่พัฒนาขึ้นมาใหม่ สรุปย่อ ๆ ก็คือ การใช้เข็มแก้วพิเศษเล็กมาดูดเอาเชื้อสุจิเพียง 1 ตัว และนิดเดียวไปในเซลล์ไข่ เมื่อใช้วิธีอื่น ๆ เช่น *Gift* หรือ *IVF* และ ยังไม่สามารถตั้งครรภ์ได้ ขั้นตอนในการทำ *ICSI* ได้แก่การฉีดฮอร์โมนกระตุ้นรังไข่เพื่อให้มีไข่สุกหลายใบ จะมีการติดตามการเจริญเติบโตของไข่ เมื่อไข่สุกเต็มที่ก็จะเจาะเก็บเอาไข่ออกมายากันนั้นจะทำให้ฝ่ายชายเก็บน้ำอสุจิให้ โดยมากใช้วิธีช่วยตัวเอง (*Masturbation*) และจะคัดเอาอสุจิที่คัดออกมายากันน้ำยา *Polyvinyl pyrrolidone (PVP)* ซึ่งมีความหนืด เพื่อให้ตัวอสุจิวิ่งช้าลง สำหรับที่ถูกดูดมาจากจะใส่น้ำเพาะเลี้ยงที่มีสาร *hyaluronidase* ซึ่งทำหน้าที่ละลายเซลล์รอบไข่ ออกจนได้เฉพาะเซลล์ ไข่มา นำไปใส่ตู้อบอีก 3-4 ชม. จึงนำออกมายากัด เลือกเฉพาะไข่ที่เติบโต เติมที่เพื่อนำมาฉีดอสุจิต่อไป⁹

การ ทำกิฟฟ์เทคนิค, สร้างเด็กหลอดแก้ว และ การทำอีกชี่ อาจ จะเกิดขึ้นได้ใน ๘ กรณี ดังนี้ (1) ใช้ใจจากแม่ผสมกับตัวอสูจิจากพ่อ แล้วให้ แม่เป็นผู้ดั้งครรภ์เอง (2) ใช้ใจจากแม่ผสมกับตัวอสูจิจากผู้บุริจາค แล้วให้แม่ เป็นผู้ดั้งครรภ์เอง (3) ใช้ใจจากผู้บุริจາคผสมกับตัวอสูจิจากพ่อ แล้วให้ภารยา เป็นผู้ดั้งครรภ์เอง (4) ใช้ใจจากผู้บุริจາคผสมกับตัวอสูจิจากผู้บุริจາค แล้วให้ ภารยาเป็นผู้ดั้งครรภ์เอง (กรณีนี้ สามีภารยาคุณนั้นไม่มีส่วนเกี่ยวข้องทางสาย โลหิตกับเด็กคนนั้น แต่เกี่ยวข้องโดยธรรมชาติที่ฝ่ายภารยาเป็นผู้ดั้งครรภ์เติบ ใหญ่นั้นขึ้นมา) (5) ใช้ใจจากแม่ผสมกับตัวอสูจิจากพ่อ แล้วให้ผู้หญิงอื่น ดั้งครรภ์แทน (6) ใช้ใจจากแม่ผสมกับตัวอสูจิจากผู้บุริจາค แล้วให้ผู้หญิงอื่น ดั้งครรภ์แทน (7) ใช้ใจจาก ผู้บุริจາคผสมกับตัวอสูจิจากพ่อ แล้วให้ผู้หญิงอื่น ดั้งครรภ์แทน (อาจจะให้หัญญาเจ้าของไข่นั้นเป็นผู้ดั้งครรภ์ถ้าหล่อนยินยอม) และ (8) ใช้ใจจากผู้บุริจາคผสมกับตัวอสูจิจากผู้บุริจາค แล้วให้ผู้หญิงอื่นดั้งครรภ์แทน (ถ้าผู้หญิงที่เป็นเจ้าของไข่ไม่พร้อมที่จะดั้งครรภ์ให้ กรณีนี้สามีภารยาคุณนั้น ไม่มีส่วนเกี่ยวข้อง ทางสายโลหิตกับเด็กคนนั้นเลย เป็นเพียงแต่ผู้จัดการให้มี การดั้งครรภ์เท่านั้น มีลักษณะเช่นเดียวกับการขอลูกผู้อ่อนมาเลี้ยง แต่จะต่าง กันเล็กน้อยตรงที่สามีภารยาคุณนั้นได้มีส่วนในการจัดการให้มีเด็กคนนั้นขึ้นมา)¹⁰

3. วิพากษ์ปัญหา

ตามธรรมชาตของหยັງชาຍที่แต่งงานกันแล้ว ย่อมหวังที่จะมีบุตรธิดา เอาไว้เชยชม ໄວสืบสกุล ໄວเป็นที่พึงพิงยามชรา และทำให้เกิดความรู้สึก ว่าการมีคู่ครองของตนมีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น ฉะนั้นความเจริญก้าวหน้าทาง วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีทางด้านการแพทย์ ได้มีส่วนช่วยให้ผู้ที่สิ้นหวัง ในการมีลูกตามธรรมชาติได้แล้วกลับมีลูกได้โดยวิธีผสมเทียมอีกรังหนึ่ง นับได้ว่าเป็นการสนองความต้องการของมนุษย์อย่างเงenkognนั่นต์ และได้ช่วย จุดประกายความหวังของคู่สมรสที่รับหรือลงแล้ว ให้เจิดจ้าขึ้นมาอีกรังหนึ่ง และคู่สมรสยังหวังต่อไปว่าลูกที่ออกมานจะต้องมีลักษณะดี มีความเฉลียวฉลาด มีไอคิวสูง แต่จริง ๆ และไม่มีแพทย์ผู้ทำหน้าที่ผสมเทียมคนใดกลัวรับประทาน ได้ว่าจะเป็นเข็นนั่นจริง ๆ เพราะแพทย์คำนึงเพียงว่าจะต้องเลือกเชื้อจากผู้ที่มี สุขภาพแข็งแรง และไม่มีโรคที่ถ่ายทอดทางกรรมพันธุ์ เป็นสำคัญ ฉะนั้นเพื่อที่

จะตอบสนองความมั่นใจของคู่สมรสให้มากยิ่งขึ้น จึงได้มีการใช้เชือบริจาคจากนิสิตแพทย์แต่ในกรณีที่หาเชือดังกล่าวไม่ได้ ถือว่าเป็นความเสี่ยงมีไข่น้อยที่จะรับบริจาคเชื้อจากผู้ที่ไม่เคยรักษาหัวนอนปลายเท้ามาก่อน ทางที่ดีควรขอรับบริจาคเชื้อจากผู้ที่เคยรักษาหัวนอนด้านใดด้านหนึ่งแต่ในกรณีเช่นนี้จะมีข้อเสียตรงที่ว่า ทั้งฝ่ายบริจาคและผู้รับบริจาคต่างก็รู้ประวัติความเป็นมาของเด็กคนนั้นเป็นอย่างดี รู้ว่าที่แท้แล้วเป็นเลือดเนื้อเชื้อไข้ของใคร และยิ่งถ้าเจ้าของเลือดเนื้อเชื้อไข้นั้น แม้จะเป็นคนเก่ง ฉลาด แต่ถ้าขาดคุณธรรมแล้ว ก็อาจจะก่อให้เกิดปัญหาอย่างมากอีน ๆ ที่คาดไม่ถึงตามมาในภายหลังก็อาจเป็นได้

นอกจากที่กล่าวมานี้ ในกระบวนการมีลูกโดยการผอมสมเทียม อาจจะส่งผลกระทบทางด้าน จริยธรรม และอาจก่อให้เกิดปัญหาอื่น ๆ ตามมาอีก ดังที่จะได้เห็นยกมาวิพากษ์เป็นประเด็น ๆ ดังนี้

1. **ปัญหาทางด้านกฎหมายและจริยธรรม :** จากสภาพปัญหาที่กล่าวตั้งแต่ด้านว่าทั้งการทำกิฟฟ์เทคนิค การสร้างเด็กหลอดแก้ว และการทำอีกชั้นที่ว่าแพทย์สามารถใช้ ไข่ของมารดา หรือ ไข่ของผู้บุกรุจัด ผสมกับ อสุจิ ของบิดา หรือ อสุจิของผู้บุกรุจ โดยให้มารดาเป็นผู้ตั้งครรภ์เอง หรือให้ผู้หญิงอื่นเป็นฝ่ายตั้งครรภ์แทนก็ได้ ตามรายละเอียดที่กล่าวมาข้างต้นทั้ง 8 กรณี จะเห็นได้ว่ามีกรณีที่ 1 ที่ใช้ไข่ของมารดาผสมกับอสุจิของบิดาโดยให้มารดาเป็นผู้ตั้งครรภ์เองเท่านั้นที่ไม่ก่อให้เกิดปัญหาการโடแย้งสิทธิในด้านเด็กส่วนในอีก 7 กรณีที่เหลือ ล้วนก่อให้เกิดปัญหาโடแย้งสิทธิในด้านเด็ก ปัญหากฎหมายในแต่ละมุมอื่น ๆ และปัญหาทางด้านจริยธรรมตามมาได้ทั้งสิ้น กล่าวคือ ในกรณีที่ฝ่ายหนึ่งเป็นเจ้าของเชื้อ ส่วนอีกฝ่ายหนึ่งเป็นผู้ทำหน้าที่ตั้งครรภ์นานถึง 40 สัปดาห์ ต้องทำหน้าที่อุ้มท้องด้วยความลำบาก เป็นผู้ให้เลือดเนื้อหล่อเลี้ยงชีวิตทารกจนกระทั่งคลอด ได้ก่อให้เป็นประเด็นสำคัญว่าควรจะมีสิทธิในด้านเด็กเหนือกว่าใคร ประเด็นดังกล่าวนี้ได้ก่อให้เกิดความสับสน และเป็นที่ลังเลสงสัยค้างค้างใจที่อาจนำมาวิพากษ์วิจารณ์กันได้เสมอ

กรณีในลักษณะนี้เคยเป็นที่วิพากษ์วิจารณ์กันในสังคมไทย เมื่อครั้งที่หนังสือพิมพ์มติชน ประจำวันที่ 7 กุมภาพันธ์ 2538 ได้รายงานข่าวเกี่ยวกับคดีราสามีชื่อตั้งคนหนึ่งของเมืองไทย ได้ตัดสินใจ ตั้งครรภ์ให้กับญาติฝ่ายสามี จึงนำมารู้สึกวิพากษ์วิจารณ์กันอย่างกว้างขวาง จนกระทั่งคดีนี้จารย์แห่ง

มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์และอุปการณ์มหาวิทยาลัย ได้สร้างสถานการณ์ ศาลจำลองขึ้นเพื่อพิจารณาคดีดังกล่าวนี้ แต่ละฝ่ายพยายามใช้เหตุผลทางด้าน คุณธรรมและความชอบธรรม เพื่อโน้มน้าวให้ศาลเห็นด้วยกับข้างฝ่ายตน ท้ายที่สุดศาลจำลองกีพิพากษาให้เด็กเป็นกรรมสิทธิ์ของฝ่ายที่ตั้งครรภ์ กรณี เช่นนี้เป็นเรื่องน่าคิดว่า ถ้าพิจารณาด้วยหลักการแพทย์และความเป็นจริงตาม ธรรมชาติ เด็กนั้นควรจะเป็นลูกของใครกันแน่? ถ้ามีการฟ้องร้องต่อศาลจริง ศาลจะพิพากษาคดีอย่างไร ซึ่งโดยหลักทั่วไปแล้วต้องพิพากษาคดีไปตามตัว บทกฎหมาย แต่ก็ไม่มีกฎหมายของประเทศไทยที่บัญญัติขึ้นใช้แล้วไม่มี ช่องโหว่ จึงมีอยู่บ่อยครั้งที่มีผู้อาศัยช่องโหว่ของกฎหมายนั้นก่อกรรมพิพาทขึ้น ได้เสมอ เมื่อมีเรื่องฟ้องร้องต่อศาล ศาลก็จะทำหน้าที่พิจารณาตัดสินคดีเพื่อให้ เรื่องยุติเท่านั้น แต่เมื่อได้หมายความว่าข้อกฎหมายจากคำพิพากษาของศาลจะ สอดคล้องกับสำนึกแห่งถูกผิด ดีช้า ควรไม่ควร ของคนในสังคมเสมอไป จึงมักก่อให้เกิดคำพิพากษ์วิจารณ์ตามมาได้อีกเสมอเช่นกัน

จากการนี้ที่ยกมาให้ดูนี้ นอกจากระบุให้เกิดการโต้แย้งเรื่องสิทธิ เหนืออัตต์เด็กแล้ว ยังอาจจะนำมานำมายื่นการเรียกวังสิทธิ์ผลประโยชน์อีก ฯ เช่น สมมติว่าผู้เป็นเจ้าของไข่หรืออสุจิอยู่ในฐานะยากจน แล้วได้บริจาคไข่หรืออสุจิ ให้แก่ครอบครัวเศรษฐี เมื่อเด็กคลอดออกจากแม่ เจ้าของไข่หรืออสุจินั้นาจะจะ อ้างสิทธิ์ในฐานะมารดาหรือบิดาของเด็กเพื่อขอแบ่งมรดกในฐานะทายาทก็ได้ บัญหาเช่นนี้อาจจะนำมาสู่กรณีพิพาทได้เช่นกัน

เพื่อเป็นส่วนประกอบการวิพากษ์ในประเด็นเรื่องบัญหาทางด้าน กฎหมายและจริยธรรม ผู้เขียนขอหยิบยกเอาข้อคิดของ นายแพทย์เกรเม ตันติผลาชีวะ ที่เสนอไว้ในเรื่อง “จิตแพทย์พาที ตอน อุ้มนุญ” ดังนี้

ในการนี้เอาไว้จากหญิงคนหนึ่งมาสมนอกร่วงกาย แล้วผงเข้าไปใน หัวใจคนนั้นก็คงไม่ค่อยเป็นปัญหา เพราะพ่อแม่เป็นเครย์อ้มรู้อุญชัดเจนแล้ว แต่ ในกรณีที่เอาไว้ที่ผสมแล้วไปผงในมดลูกของหญิงที่มิใช่เจ้าของไข่ ทำให้เกิด บัญหาตามมาว่า ใครคือแม่ของเด็กตามกฎหมาย เจ้าของไข่หรือเจ้าของครรภ์ที่ ให้กำเนิดกันแน่ ดูเหมือนว่านักกฎหมายมองยังไงอุญติกันไม่ได้ในเรื่องนี้ เพราะ ดู ฯ ไปก็มีส่วนเป็นแม่ทั้งคู่ จนบางคุณเสนอให้เป็นแม่ทั้ง 2 คนไปเลย เพื่อเด็ก

จะได้ประโยชน์เมื่อันโซค 2 ชั้น แต่พอว่าจะยุ่งมากกว่าหนึ่งครับ ไม่ว่าแม่ 2 หรือ เมีย 2 ก็ยุ่งทั้งนั้นแหล่ เดียวจะทะเลกันตาย เด็กก็จะพลอยสับสน ไม่สนุก เมื่อันในภาพยนตร์ที่เด็กมีพ่อ 2 คน ช่วยกันเลี้ยงดูหรือก็รับ

ถ้าหากไปตามแพทย์ที่ทำการทดสอบเทียมและทำให้เด็กเกิดด้วยวิธีนี้ว่า ครัวเป็นแม่ ก็คงจะได้รับคำตอบว่าแม่ที่เป็นเจ้าของไข่นั้นแหล่ เพราะเป็นผู้ก่อ การณ์และมีเจตนารมณ์ในเบื้องต้นที่จะมีลูกรวมทั้งเป็นผู้ออกค่าใช้จ่ายในการดำเนินการทั้งหมดจนกระทั่งเด็กคลอดอีกด้วย

พอแม่ที่ใช้วิธีการนี้เพื่อช่วยให้มีลูกส่วนใหญ่ก็คือคนที่ไม่สามารถมีลูกเองได้ตามธรรมชาติ เช่น มีปัญหาเกี่ยวกับมดลูกจนไม่สามารถตั้งครรภ์ได้ ฯลฯ แต่ถ้าหากปล่อยให้ทำกันโดยเสรี และไม่มีกฎหมายควบคุม ก็อาจมีคนนำวิธีการนี้ไปใช้ในทางที่ไม่เหมาะสม เป็นต้นว่าผู้หญิงคนหนึ่งอยากมีลูกที่เป็นเลือดเนื้อเชือขึ้นของตนเอง แต่ไม่อยากให้หน้าห้องลาย ไม่อยากให้อวัยวะบนช้ำ ไม่อยากให้เจ็บปวดจากการคลอด ไม่อยากอุ้มครรภ์ เพราะมีธุรกิจมาก ก็อาจไปทำการว่าจ้างให้คนอื่นตั้งครรภ์แทนโดยใช้ไข่ของตนเองผ่านเข้าไป แบบนี้ สังคมจะยอมรับหรือไม่ และจะมีผลทางใจอย่างไรต่อเด็ก ความสัมพันธ์ระหว่างแม่ลูกก็ต้องเปลี่ยนไปจากธรรมดาย่างแหน่อน

ผู้ที่รับผิดชอบอุ้มครรภ์แทน มีตั้งแต่ญาติสนิทมิตรสหายไปจนถึงคนที่รับจ้าง ซึ่งก็เกิดเป็นอาชีพใหม่ขึ้นมา คือ “รับจ้างอุ้มครรภ์” ถ้ามองอีกแง่หนึ่ง ก็เป็นการ “ให้เช่ามดลูก” เป็นเวลา 40 สัปดาห์นั่นเอง ซึ่งก็นับว่าเป็นเรื่องแปลกใหม่ เดิมที่เรามีแต่คนที่มีอาชีพทาง “ให้เช่าอวัยวะเพศ” เป็นการชั่วคราว ซึ่งเราเรียกว่า “โสเกน” ผิดจังรู้สึกไม่ค่อยเห็นด้วยกับการรับจ้างอุ้มครรภ์ แต่ถ้าไม่มีกฎหมายห้ามไว้เราก็คงไปหาน้ำปrama อะไรเข้าไม่ได้ และก็อาจจะมีแนวโน้มสูงขึ้นด้วย เนื่องจากบ้านเรามีคนจนมาก ถ้ามีทางหารายได้เข้าก็ເเจ ขนาดขายอวัยวะยังยอมทำกันได้แล้ว แค่ให้เช่าอวัยวะทำไม่จะไม่ยอม อีกหน่อย คนรวยก็สบายเดินตัวไปลิวลด์คลอดเวลาแล้วก็มีลูก ส่วนคนจนบางคนมดลูกคงไม่ว่างເเจเลย

เคยมีข่าวจากต่างประเทศช่าวหนึ่งเกี่ยวกับเรื่องที่แม่รับอุ้มครรภ์แทน ลูกสาวซึ่งไม่สามารถมีครรภ์เองได้ เป็นเรื่องน่าสนใจว่าความรู้สึกของคุณยายจะเป็นอย่างไรต่อเด็ก จะรู้สึกว่าเป็นหลานหรือเป็นลูกกันแน่

มีหลักฐานจากการศึกษาวิจัยแล้วว่าความสัมพันธ์ระหว่างแม่กับลูกเกิดขึ้นมาแล้วตั้งแต่ต่อยู่ในครรภ์ ผู้ที่เคยตั้งครรภ์มาแล้วส่วนใหญ่ก็คงจะซาบซึ้งถึงความรู้สึกรักและผูกพันกับลูกน้อยในครรภ์ของตนได้เป็นอย่างดี แต่ถ้าหากอุ้มครรภ์โดยที่รู้อยู่ว่าเด็กในครรภ์ไม่ใช่ลูกของตน ความรู้สึกก็คงเปลี่ยนไปอาจเกิดความรู้สึกสับสนหรือสองฝั่งสองฝ่ายก็เป็นได้

ถ้าหากหญิงผู้นั้นได้เตรียมตัวเตรียมใจยอมรับในบทบาทหน้าที่ของตน ก็อาจไม่เกิดปัญหามากนัก แต่หากหญิงผู้นั้นเกิดความรู้สึกผูกพันกับเด็กในครรภ์ขึ้นมา โดยเฉพาะในรายที่อยากรู้ถูกอยู่แล้ว การที่จะต้องพารากจากภารกิจที่ตนแบกอุ้มไปให้หน้าไหนเสื่อมเป็นคน ๆ เดียวกัน มาตลอด 40 สัปดาห์ ก็คงเป็นความเจ็บปวดร้าวแสนสาหัส

เรื่องนี้เคยมีข่าวว่ามีการฟ้องร้องกันแล้ว เนื่องจากผู้ที่รับจำนำอุ้มครรภ์ไม่ยอมคืนเด็กให้กับเจ้าของไข่ที่มาฝากไว้กับตน ฝ่ายหนึ่งก็ว่าเป็นลูกของตน อีกฝ่ายหนึ่งก็ว่าขึ้ตัว สับสนวุ่นวายน่าดู

บัญหานี้คงมีได้มีเพียงแค่นี้ ถ้าหากคิดกันในรายละเอียด เช่น สมมติว่ามีผู้รับจำนำตั้งครรภ์ไปแล้วสักเดือนสองเดือน เกิดเปลี่ยนใจเอาเด็กออก จะไปแต่งงานมีลูกของตนเองบ้างเล่าจะทำอย่างไร ลงทุนไปตั้งระยะแล้วจะฟ้องร้องจากใคร หรือเกิดผู้จ้างเปลี่ยนใจไม่เอาเด็กบ้างจะทำอย่างไร หรือเกิดมีอันเป็นไปประสบอุบัติเหตุด้วยตั้งแต่เด็กยังไม่คลอด ผู้รับจำนำจะเอาเด็กไปให้ใครเรียกได้ว่าบางกรณีพ่อแม่อาจพยายามตั้งแต่ลูกยังไม่เกิดก็ได้

โลกเรามีความสัมสุน्वันวายก็ เพราะหาความพอดีไม่ค่อยได้ คนที่ไม่พร้อมและไม่อยากมีลูกก็ช่างมีได้อย่างง่ายดาย บางทีมีโดยมิได้ตั้งใจนั่นต้องไปทำแท้งหรือคลอดเสริร์จ์ไปทิ้งถังขยะ คนอย่างมีและพร้อมจะมีลูกกลับมีลูกยากจนต้องใช้เทคโนโลยีเข้าช่วย บางคนมีแล้วก็ไม่พอใจอยากเลือกเพศลูกอีก ระวังให้ดีนะครับ ถ้าใช้วิทยาศาสตร์ในการที่ไม่เหมาะสม ทำลายสมดุลธรรมชาติมากเกินไป ก็อาจคล้ายกับการใช้พลังงานปรมาณูไปในทางที่ผิดก็เป็นได้

เรื่อง “อุ้มนบญ” นี้เป็นปัญหาที่ควรได้รับความสนใจและทำการออกแบบที่เหมาะสม อาจต้องมีการสัมมนาโดยระดมสมองจากทุกฝ่ายเพื่อพิจารณาในรายละเอียดทุกแง่มุม และออกแบบอย่างรอบคอบให้ทันกับความก้าวหน้าของวิทยาการ¹

นอกจากนี้ ศรีราชา เจริญพานิช ได้แสดงทัศนะ เรื่อง การก่อให้เกิดปฏิสันธิโดยวิธีการทางวิทยาศาสตร์กับผลกระทบทางด้านกฎหมายและสังคมในแง่มุมต่าง ๆ ไว้เป็นข้อนำคิดดังนี้

ในปัจจุบันวิชาชีวิทยาศาสตร์การแพทย์เจริญขึ้นกว่าสมัยก่อนมาก ได้มีนักวิทยาศาสตร์การแพทย์ ได้ค้นคิดวิธีการผสมเทียมมนุษย์ในลักษณะต่าง ๆ ซึ่งพอจะแยกกล่าวเป็นกรณี ๆ ไปได้ดังนี้คือ

กรณีแรก เป็นเรื่องที่สามีเป็นหมัน แต่ต้องการมีลูกกับภรรยาโดยใช้น้ำอสุจิของชายอื่นมาผสมเทียมในเดลูของภรรยา จนภรรยาตั้งครรภ์และคลอดบุตรออกมานี้เป็นผลสำเร็จตามที่ต้องการเด็กที่เกิดมาอยู่ในบุตรของหญิงที่เป็นภรรยา ถ้าในตอนแรกสามียอมรับเด็กและให้จดทะเบียนเป็นบุตร เด็กยอมเป็นบุตรที่เกิดในระหว่างสมรส ย่อมเป็นบุตรของสามีและภรรยาอย่างไม่มีปัญหา แต่ถ้าในเวลาต่อมา สามีเกิดเปลี่ยนใจปฏิเสธไม่ยอมรับเด็กเป็นบุตรของตน โดยอ้างว่าเด็กนั้นมิได้เป็นเลือดเนื้อเชือไขขยุง กัน การกล่าวอ้างดังนี้จะฟังได้หรือไม่ และหากบังเอญสามีภรรยาทราบด้วยว่าห้ามเข้าอสุจิที่ทำให้เกิดเด็กนั้นเป็นของผู้ใด ซึ่งว่าโดยความจริงแล้วผู้นั้นน่าจะเป็นบิดาของเด็กตามความเป็นจริง และโดยจรรยาบรรณของแพทย์จะต้องรักษาความลับว่า น้ำอสุจิเป็นของผู้ใด แต่หากบิดาของเด็กตามความเป็นจริงทราบเรื่อง และมาอ้างความเป็นบิดาด้วยแล้ว ก็จะมีปัญหาในทางกฎหมายว่าควรจะระเป็นบิดาของเด็กนั้น เพราะบิดาตามกฎหมายก็เปลี่ยนใจไม่ต้องการเด็ก และบิดาตามความเป็นจริงต้องการเด็กเป็นบุตร เด็กนั้นควรจะอยู่กับใคร คงเป็นไปไม่ได้ที่เด็กจะมีบิดาโดยชอบด้วยกฎหมายสองคนพร้อม ๆ กัน และย่อมเป็นไปไม่ได้ที่กฎหมายบังคับจะยอมให้บุคคลอื่นเป็นบิดาโดยชอบด้วยกฎหมายในขณะที่ไม่ได้เป็นสามีของมารดาของเด็กผู้นั้น จึงเกิดปัญหาว่าหากกรณีเช่นนี้เกิดขึ้นมากในอนาคต เรายังจะแก้ไขกฎหมายเพื่อให้รับกับสถานการณ์อย่างไรบ้าง

กรณีที่สอง คือ การที่นักวิทยาศาสตร์การแพทย์ในสหรัฐอเมริกาทำการทดลองโดยใช้อสุจิของชายและไข่ของหญิงมาเพาะเลี้ยงในหลอดแก้ว หากว่าในอนาคตสามารถสร้างภาวะทางชีวเคมีและอุณหภูมิให้มีลักษณะเช่นเดียวกับครรภ์ของมารดา เมื่อเด็กเจริญเติบโตขึ้นก็ขึ้นที่เริ่มดำรงชีวิตด้วยตนเอง

ได้แล้ว และอยู่รอดเป็นการ กัญชาที่เกิดขึ้นคือ ประการแรกชัยเจ้าของน้ำ เชืออสุจิควรเป็นบิดาของเด็กหรือไม่ ประการที่สอง เด็กคนนี้จะกือว่ามีการคลอดหรือไม่ และจะถือเวลาใดเป็นเวลาคลอดอันเป็นจุดเริ่มต้นของการนับอายุเด็ก เนื่องจากไม่ได้มีการคลอดจากครรภ์การคาดตามปกติ และประการที่สาม ถ้าันกิทยาศาสตร์ทำลายเด็กในระหว่างการทดลอง จะมีความผิดฐานทำแท้ง หรือไม่¹²

(ปัญหานี้ลักษณะที่คล้ายคลึงกันนี้ได้เกิดขึ้นจริงแล้วในสังคมปัจจุบัน ตามรายงานข่าวที่ได้รับดังไปทั่วโลกว่าสถานพยาบาลในประเทศไทยอังกฤษ กำลังพยายามอังกฤษได้ระบุห้ามเลี้ยงเก็บทรงตัวอ่อนระยะ 2 เดือนไว้เกิน 5 ปี โดยที่ทางฝ่ายบิดามารดาไม่ได้แสดงเจตจำนงที่จะให้เลี้ยงเก็บไว้ต่อไปอีก การกระทำการดังกล่าวในสังคมพยาบาลดังกล่าววนได้ดำเนินมาสู่การโต้แย้งคัดค้านจากฝ่ายศาสนาคริสต์ นิกายโรมันคาಥอลิกอย่างกว้างขวาง นี้ก็นับได้ว่าเป็นอีกปัญหาหนึ่งที่ส่งผลกระทบทางด้านจริยธรรมไม่น้อยที่เดียว)¹³

ปัญหาต่าง ๆ เหล่านี้หากเกิดขึ้นในประเทศไทย กฎหมายไทยจะสามารถนำมาปรับใช้แก่กรณีที่จะเกิดขึ้นได้เพียงใด... และควรจะเสนอให้มีการเปลี่ยนแปลงกฎหมายในจุดใดเพื่อจะสามารถแก้ไขปัญหาดังกล่าวที่จะเกิดขึ้นได้ หรือจะใช้วิธีการตีความบทบัญญัติแห่งกฎหมายเท่าที่มีอยู่ คือ คำว่า “คลอด” ให้มีความหมายกว้างออกไปจากการตามธรรมชาติ เพื่อให้ครอบคลุมกรณีที่อาจเกิดขึ้นดังกล่าวข้างต้น แต่หากไม่สามารถจะใช้เทคนิคการใช้กฎหมายในการหากฎหมายมาปรับใช้แก่กรณีก็คงจำเป็นที่จะต้องร่างกฎหมายใหม่ หรือแก้ไขกฎหมายที่ใช้อยู่เพื่อใช้บังคับแก่กรณีต่าง ๆ ที่จะเกิดขึ้นจากการผสมเทียนนี้

จากตัวอย่างดังกล่าวข้างต้นย่อมเป็นอุทาหรณ์อย่างดีในการแสดงให้เห็นว่าเมื่อสังคมเจริญก้าวหน้าขึ้นยังนั้นเองมาจากการกิจกรรมทางการค้าและเศรษฐกิจที่จะต้องมีการเปลี่ยนแปลงให้เหมาะสมและทันต่อเหตุการณ์ จึงสามารถให้ความยุติธรรมแก่คู่กรณีในกรณีต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น¹⁴

2. ปัญหารื่องการฟันกฎหมายท่องธรรมชาติ : โดยหลักการคัดเลือกพันธุ์ตามกระบวนการ ของธรรมชาติแล้ว ถือว่าผู้ที่แข็งแรงกว่าเท่านั้น

เป็นผู้เหมาะสมที่จะอยู่รอด จะนั้นธรรมชาติจึงสร้างกฎเกณฑ์เอาไว้ว่า การตั้งครรภ์จะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อมีไข่ฟองที่ดีที่สุดที่ถูกกลบมาเพื่อพร้อมที่จะเป็นแม่พันธุ์ และจะต้องมีเชื้ออสุจิตัวที่แข็งแรงที่สุดเพียงตัวเดียวที่สามารถหากว่าอย่างเอซานะตัวอื่น ๆ อีกจำนวนมาก many มหาศาลเพื่อไปผสมกับไข่นั้นแล้วจึงจะทำให้เกิดการปฏิสนธิขึ้นได้ ในกระบวนการดังกล่าวนี้จะเห็นได้ว่า ธรรมชาติได้ใช้กระบวนการกลั่นกรองคัดเลือกพันธุ์ที่ดีที่สุดไว้สืบพันธุ์ต่อ ๆ ไปแล้ว แต่ในกระบวนการ ผสมเทียมนั้นมิได้ผ่านกระบวนการดังกล่าวทันที หากแต่เป็นกระบวนการที่มนุษย์ดัดแปลงแก้ไขธรรมชาติ พยายามใช้ยากระตุ้นให้มีการตกไข่ และใช้ยาเพิ่มจำนวนและความแข็งแรงให้แก่ตัวอสุจิ แล้วดำเนินการให้มีการปฏิสนธิขึ้นการกระทำในลักษณะดังกล่าวนี้ถือได้ว่าเป็นการฝืนกฎเกณฑ์ธรรมชาติอย่างหนึ่ง จึงทำให้เกิดคำว่า “เราสามารถใช้เทคโนโลยีเพาะเลี้ยงเด็กให้มีคุณสมบัติใกล้เคียงกับกระบวนการของธรรมชาติได้หรือไม่” ถ้าเรารู้จักจากปรากฏการณ์ในธรรมชาติรอบ ๆ ตัวแล้ว จะเห็นได้ว่าการฝืนกฎเกณฑ์ธรรมชาติมักจะก่อให้เกิดผลร้ายในระยะยาวได้เสมอ เช่น พิชที่เกิดจากการต่อตัวหรือทางกั่งมักจะไม่แข็งแรง และมีอายุสั้น สัตว์ป่าที่เกิดจากการผสมเทียมและนำมาเลี้ยงแบบสัตว์บ้านมักจะอ่อนแอกว่าสัตว์ป่าอื่น ๆ และมักจะสูญเสียสัญชาตญาณแห่งการเป็นนักล่า เป็นต้น เมื่ออุปมาปรากฏการณ์ธรรมชาติที่กล่าวถึงนี้มาเปรียบเทียบกับกระบวนการผสมเทียมในมนุษย์บ้าง ก็เป็นเรื่องน่าเคลือบแคลลงสังสัยว่าจะก่อให้เกิดผลร้ายต่อพิชพันธุ์ของมนุษย์โดยส่วนรวมในอนาคตหรือไม่ เด็กที่เกิดมาถ้าพิจารณาให้รอบคอบในทุก ๆ ด้านแล้ว จะด้อยคุณภาพกว่าเด็กที่ผ่านการคัดเลือกพันธุ์โดยธรรมชาติ หรือไม่? เช่น มีโอกาสแท้งมากกว่าเด็กที่ตั้งครรภ์ตามปกติหรือไม่? อ่อนแอกว่าหรือมีพฤติกรรมผิดปกติ มากกว่าหรือไม่? มีโอกาสคลอดก่อนกำหนดหรือไม่? และต้องดูแลประคบประหงมกันเป็นพิเศษหรือไม่? ซึ่งกว่าจะทราบคำตอบที่แท้จริงอาจใช้ระยะเวลาอันยาวนาน หรือช่วยของทางที่สร้างโดยกระบวนการทางวิทยาศาสตร์เลยที่เดียว และถ้าปล่อยให้มีการผสมเทียมมนุษย์กันได้โดยเสรี โดยมิได้จำกัดกรอบขอบเขตใด ๆ ไว้ อาจจะเป็นไปได้ในอนาคตว่า ถ้าเกิดวิทยาศาสตร์สามารถเร่งและกระตุ้นเชื้อที่ใช้ในการผสมเทียมมนุษย์ให้มีคุณสมบัติพิเศษถึงระดับ “ชูปเปอร์แมน” เพื่อที่จะได้ดำรงตนเหนือกว่าผู้อื่น

และผสมเที่ยมมนุษย์ “เกรตต่า” เพื่อไว้ใช้งานอย่างท้าส เมื่อวิทยาศาสตร์ การแพทย์สามารถก้าวหน้าไปถึงจุดนั้น คงจะสร้างความสัมสุ่นวุ่นวายให้กับ มวลมนุษย์ โดยส่วนรวมมากมายที่เดียว และอนาคตเท่านั้น ที่จะเป็นผู้หยิ่งรู้ ว่าผลร้ายอะไรบ้างที่เกิดขึ้นกับเด็กคนนั้น และเกิดขึ้นกับผู้พันธุ์ของมนุษย์ โดยส่วนรวมมากน้อยเพียงใดหรือไม่

3. ปัญหาเรื่องค่าและศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์ : จากการที่ ปล่อยให้การผสมเที่ยมเป็นไปอย่างอิสระเสรี โดยที่ไม่มีกฎหมายใด ๆ จำกัด กรอบและขอบเขตไว้ จึงทำให้มีผู้นำไปแสร้งหาผลประโยชน์ในทางที่ขัดกับศีลธรรมจรรยาฯ ชั้น ในห้างสรรพสินค้าใหญ่ ๆ ในเมืองซิตี้ ก็ได้มีการขาย “ตัวอ่อน” เพื่อนำไปเพาะเลี้ยงในครรภ์อ ที่บรรณาจะมีลูก และ ในกรณีที่ “ ” จะตั้งครรภ์เอง จะมีการรับจ ครรภ์แทนในลักษณะของการ “ ” ไว้บริการอีกด้วย

ก ลักษณะนี้เป็นการลดค่าและศักดิ์ศรีของมนุษย์ลงอย่างมาก ค่าของมนุษย์เหลือเพียงแค่วัตถุสิ่งของหรือสัตว์ที่นำ หลักเปลี่ยนซื้อขายกันได้ เด็กที่เกิดมาจึงมิได้เกิดขึ้นจากความรักและผูกพัน พ่อแม่มิได้คลายเคลียกัน ด้วยความรักความอบอุ่นและด้วยอารมณ์อันสุนทรีย์ตามธรรมชาติเพื่อก่อ กำเนิดการตัวน้อยแต่ย่างได หากแต่เด็กนั้นเป็นเพียง “สินค้าที่ซื้อมา” เท่านั้น ซึ่งถือว่าเป็นสิ่งของที่ได้มาโดยง่าย จึงไม่เห็นคุณค่า และมีความรัก ความห่วงใยเท่าที่ควร ไม่มีภาระหน้าที่บุญคุณระหว่างกัน เมื่อมีเรื่องกระทบกระทั่ง ใจกันเพียงเล็กน้อย อาจจะขาดความอดทนและยับยั้งชั่งใจต่อกัน เพราะ ถือว่าเด็กนั้นมิใช่เลือดเนื้อเชือไขของตน จึงอาจนำมาซึ่งการทำลายล้าง ระหว่างกันได้ง่ายขึ้น

นอกจากนี้ยังอาจก่อให้เกิดปัญหาอื่น ๆ ตามมาอีก เช่น กรณีที่สามี ภริยาคู่หนึ่งไปซื้อ “ตัวอ่อน” มาเพาะเลี้ยงจนคลอดออกมามีเป็น “เด็กเพศชาย” และในระยะต่อมาเมื่อสามีภริยาอีกคู่หนึ่งไปซื้อ “ตัวอ่อน” จากอสุจิและไข่ของ ชายหญิงคู่เดิมมาเพาะเลี้ยง จนคลอดออกมามีเป็น “เด็กเพศหญิง” โดยที่ แต่ละฝ่ายต่างก็ไม่รู้กันว่าเด็กชายหญิงคู่นี้ต่างกันเป็นพี่น้องกัน ครั้นอยู่ต่อมาก็ เด็กชายหญิงคู่นี้โตขึ้นเป็นหนุ่มสาวและรักใครซ้อมพ่องถึงขั้นแต่งงานกัน

จึงถือว่าเป็นการแต่งงานระหว่าง พี่น้องร่วมสายโลหิต ซึ่งในการนี้เช่นนี้อาจจะก่อให้เกิดผลร้ายต่อลูกที่จะเกิดขึ้นจากหนุ่มสาวคู่นี้ได้ เป็นต้น

4. ความสรุป

ตามที่กล่าวมา เรื่อง การก่อให้เกิดปฏิสนธิโดยวิธีการทางวิทยาศาสตร์กับผลกระทบทางด้านจริยธรรม จะเห็นได้ว่าวิธีการทางวิทยาศาสตร์ได้สนองตอบความต้องการของคู่สมรสผู้ที่สืบวงศ์แล้วให้กลับมีความหวังขึ้นมาอีกรังหนึ่ง จึงถือได้ว่าคู่สมรสที่ตกลอยู่ภายใต้สถานการณ์แบบนี้ ต่างก็เป็นหนึ่งบุญคุณต่อวงการวิทยาศาสตร์อยู่ไม่น้อย อย่างไรก็ตาม เนื่องจากกระบวนการนี้เป็นการฝืนกฎเกณฑ์ของธรรมชาติ จึงอาจจะก่อให้เกิดผลร้ายที่คาดไม่ถึงตามมาภายหลังได้เช่นกัน ฉะนั้นวงการวิทยาศาสตร์ควรจะได้สร้างการรักตามกรรมวิธีนี้อย่างรอบคอบและระมัดระวังเป็นพิเศษ ในขณะเดียวกันกลไกด้านอื่น ๆ ของสังคม ควรจะตื่นตัวและปรับตัวเองให้ทันกับความเจริญก้าวหน้าทางด้านวิทยาศาสตร์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งกลไกทางด้านกฎหมาย ควรจะได้เข้ามายัดระบบที่เป็นกำหนดขอบเขตการใช้กระบวนการ ดังกล่าว เพื่อมิให้ส่งผลกระทบต่อกลไกด้านอื่น ๆ ของสังคมต่อไป

ອ້າງອີງ

¹ພ.ຕ.ທ. ນພ. ຈົງເຈດນ໌ ອາວເຈນພົງໝໍ. “ຄລິນິກມີລູກຍາກ”. ແມ່ແລະເຕັກ. 14, 236 (ສິງຫາຄມ 2535) : 171 -172.

²ສຶກສາກ ເກເປມສັນຕິ. “ການມີບຸຕຽາກ [Infertility]”. ກຽງເຖິວອາຣີໄວເວ. (ກັນຍານ-ດຸລາຄມ 2537) : 2.

³ຊົມສັກດີ ພຖາກໜາພົງໝໍ. “ກຣມວິທີຜົດລູກຍຸກໄຂ້ເທັກ”. ໄກລ້າມອ. 14, 3 (ມືນາຄມ 2533). : 17

⁴ພ.ຕ.ທ. ນພ. ຈົງເຈດນ໌ ອາວເຈນພົງໝໍ. ພ.ຕ.ຕ. ນພ.ພຸລສັກດີ ໄວຄວາມດີ. “ຜສມເຖິ່ມແບບ-ກີພົກທີ່ເກົ່ານີ້”. ໄກລ້າມອ. 14, 3 (ມືນາຄມ 2533) : 22.

⁵ເຮືອງເດືອຍກັນ.

⁶“ເຕັກຫລວດແກ້ວກໍາເນີດຈາກການແຂ່ໜັງຮາຍແຮກຂອງໄກຍ”. ສຍາມຮູ້. (9 ພຸດຍກາຄມ 2534) : 12.

⁷ວິສຸທີ່ ບຸນູ້ເກເປມສັນຕິ. “ການປົງລົນນີ້ໃນຫລວດແກ້ວແລກກ່າວກັບຕົວອ່ອນ”. ຄລິນິກ. 3, 10 (ດຸລາຄມ 2530) : 697 - 790.

⁸“ເຕັກຫລວດແກ້ວກໍາເນີດຈາກການແຂ່ໜັງຮາຍແຮກຂອງໄກຍ”. ສຍາມຮູ້. (9 ພຸດຍກາຄມ 2534) : 12.

⁹ດູ ດຣ. ເອັກ້ຊ໌ ຄລິນິກ ນ.ພ.ນພພຣ [ນາມແໜ]. “ເສພສມ ບໍມືສມ”. ເດລິນິວັສ. (22 ຊັນວາຄມ 2539) : 27.

¹⁰ດູ “ໜ່ອ C. P.” [ນາມແໜ]. “ກາງການໃຫ້ຫລວດແກ້ວ: ຄຳຕອບສຳຫຼັບຄູ່ສົມຮ່າກົມືບຸຕຽາກ”. ໄກລ້າມອ. 17, 1 (ມັງກອນ 2536) : 24 - 28.

¹¹ເກເປມ ຕັນຕິພລາຊີວ. “ຈົດແພທຍີພາກທີ່ ຕອນ ອຸ້ນນູ້ຢູ່”. ໄກລ້າມອ. 17, 5 (ພຸດຍກາຄມ 2536) : 81 - 82.

¹²ຄວິງຈາກ ເຈົ້າພົນຍິ. “ກົງໝາຍກັບການໃຊ້ວິທີກາສຕົວແລະເທັກໂນໂລຢີ”. ເອກສາການສອນຊຸດວິชาກົງໝາຍກັບຄວາມເປົ້າຍແປ່ງຂອງສັງຄມ. (ກຽງເຖິວ : ມາວິທີຍາລັບສູງທີ່ຮຽມາທີ່ຈົກ, 2527), ຮັ້ງ 735 - 737.

¹³ດູ ໄກຍຮູ້ [ຮາຍງານໜ່າງ]. (12 ກຣກນາຄມ 2539) : 7.

¹⁴ຄວິງຈາກ ເຈົ້າພົນຍິ. “ກົງໝາຍກັບການໃຊ້ວິທີກາສຕົວແລະເທັກໂນໂລຢີ”. ເອກສາການສອນຊຸດວິชาກົງໝາຍກັບຄວາມເປົ້າຍແປ່ງຂອງສັງຄມ. ຮັ້ງ 735 - 737.